

Протоієрей Владислав Софійчук – представник Української Православної Церкви в Громадській раді при МОЗ України з питань співпраці з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій

Спеціально для [Інституту релігійної свободи](#)

Людське життя починається з моменту зачаття (Псалом 138.13,15-16) і є безцінним даром Божим. Тому будь-яке посягання на життя людини з моменту зачаття є неприпустимим і злочинним.

Широке розповсюдження в сьогоднішньому світі абортів є ознакою його духовно-моральної деградації й відпадиння від Бога. Обов'язок матері – ростити, захищати й виховувати Богом дану їй дитину. Мати ніяк не може розпоряджатися життям своєї дитини, тим паче з егоїстичних міркувань. Окрім того, аборт представляє загрозу фізичному та душевному стану матері. Православна Церква виступає на захист найбільш залежних людських істот, якими є ненароджені діти.

Церква ні за яких обставин не може дати благословення на здійснення абарту. Не відштовхуючи жінок, які зробили аборт, Церква закликає їх до покаяння й подолання нищівних наслідків гріха через молитву, несення духовного труда над собою та участь у церковних таїнствах. У випадку, коли існує пряма загроза життю матері при продовженні вагітності, особливо якщо в неї вже є діти, Церква проявляє до таких жінок поблажливість.

Відповідальність за гріх абарту разом з матір'ю несе й батько у випадку його згоди на здійснення абарту. Гріх лягає й на душу лікаря, який звершує аборт. Церква закликає державу визнати право медичних працівників відмовлятися від звершення абарту.

Релігійно-моральної оцінки вимагає також проблема контрацепції. Деякі види контрацепції фактично мають абортивну дію, штучно переривають на самих ранніх стадіях життя ембріону й тому так само сприймаються як факт здійснення абарту. У відношенні до неабортивних видів контрацепції християнському подружжю слід пам'ятати, що продовження людського роду є однією з основних цілей шлюбу. Свідома відмова від народження дітей з егоїстичних міркувань знецінює шлюб і без сумніву являється гріхом.

Церква закликає берегти життя людини до моменту її природної фізичної смерті. Вона залишається вірною заповіді «Не убий» і не може визнати морально неприпустимим намагання легалізації так званої евтаназії, тобто свідомого вбивства безнадійно хворих (у тому числі за їх бажанням). Прохання хворого про прискорення смерті може бути зумовлене депресією, яка не дає йому можливості вірно оцінювати свій стан.

Визнання законності евтаназії призвело б до нівелювання моральної й професійної

гідності лікарів, які покликані зберігати, а не обривати життя. “Право на смерть” легко може обернутися загрозою життю пацієнтів, на лікування яких не вистачає коштів.

Інститут релігійної свободи, м.Київ

www.irs.in.ua